

Simeon Lukáš 2, 25 – 35

Člověk, který vyhlížel

I když to zde Bible výslovně neříká, Simeon byl už pravděpodobně starým člověkem. A byl také člověkem naděje. Jak jsme četli, očekával potěšení Izraele. Vyhlížel, že sám Bůh potěší svůj lid. Jeho naděje nebyla založena na jeho přání. Byla založena na Božích slibech. Byly to sliby, které Bůh vyslovil skrze proroky a nechal je zapsat do Bible (viz např. Iz 52, 9). Simeon vzal Boha za slovo a čekal. Nebylo to ovšem čekání lhostejné, bylo to vyhlížení. Během čekání dal Bůh Simeonovi rovněž zvláštní osobní slib. Duch svatý ujistil Simeona o tom, že nezemře, dokud neuvidí Hospodinova Mesiáše. Nezemře, dokud neuvidí toho slavného krále, který přijde, aby vše napravil, aby se ujal věčné vlády nad Izraelem. Tím Simeonovo vyhlížení získalo ještě jiný, velmi osobní, rozměr.

Můžeme mít stejný postoj jako Simeon. Můžeme stejně jako on vyhlížet potěšení Izraele, nejen toho tělesného, ale potěšení všech, kdo se vírou v Krista stali součástí Božího lidu. I když už Mesiáš přišel a zvítězil, toto potěšení se ještě do všech důsledků neuskutečnilo. Ježíš se dosud nevrátil na tuto zem. Ani ještě zcela nedovršil nastolení svého spravedlivého království, jehož příchod čekáme. Jak je psáno: „Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.“ (2P 3, 13 ČEP) Vyhlížíme slavný návrat Pána Ježíše? Vyhlížíme ho dychtivě? Kde končí obzor našich nadějí a očekávání? Výhodou věřících je, že mohou stále očekávat něco dobrého. I když jsou staří. I když jsou nemocní. I když ... A i nám jistě může Duch svatý dát nějaké velmi osobní ujištění – podobně jako je dal i Simeonovi. Možná ujištění, o kterém nebudeme mluvit s každým a veřejně. Bude to však ujištění, které pro nás učiní Boží sliby v Bibli ještě osobnějšími.

Člověk, který uviděl

Jednoho dne Duch svatý odvedl Simeona do chrámu. Bylo to právě v ten den, kdy Marie a Josef přinesli děťátko Ježíše do chrámu, aby za něho přinesli předepsanou oběť. Pod vlivem Ducha svatého Simeon v malém děťátku okamžitě poznal zachránce Izraele. Simeon viděl, že jeho život dosáhl vrcholu, teď už mohl klidně zemřít. Pod vlivem Ducha svatého pronáší žalm chvály. V něm říká, že jeho oči viděly Boží spasení. Uviděl toho, který je Božím nástrojem záchrany lidstva. Co měl

ale v tu chvíli vlastně před očima? Josef a Marie s malinkým Ježíšem museli vypadat jako obyčejná rodina. Jistě na nich na první pohled nebylo nic zvláštního. Od miminka se asi nelinula žádná tajuplná záře. Ani Josef s Marií jistě neměli svatozář. Simeon se však nedíval pouze svými tělesnými očima. On se díval očima svého srdce. A Duch svatý mu ukázal, kdo je ten zatím maličký a bezmocný.

Duch svatý nás uschopňuje vnímat věci pouhým okem neviditelné. Po lidsku můžeme v Ježíši Kristu vidět jen zakladatele dalšího náboženství. Navíc zakladatele, kterému to osobně jaksi nevyšlo, poněvadž ho ukřižovali. Duch svatý ale prohlubuje náš pohled, abychom viděli, kým Ježíš je. Duch svatý nám umožňuje vidět, co nám Ježíš dává a jak slavná je naděje, která je s osobou Ježíše spojena. Potřebujeme se denně vystavovat vlivu Ducha svatého v modlitbě, v četbě Písma, abychom si cvičili svůj duchovní zrak. Skutečnost je totiž mnohem víc, než to, co vnímáme svými tělesnými očima. Skutečnost není jen naše stárnoucí či nemocné tělo. Skutečnost není jen naše přítomná starost. Skutečnost je také Boží spasení – Boží záchrana, která se udála prostřednictvím Pána Ježíše.

Člověk střízlivého pohledu

Josef a Marie věděli, že jejich dítě je neobyčejné. Přesto je Simeonova prorocká slova překvapila. Bylo zvláštní slyšet tak trefná slova od člověka, kterého možná z dřívějšíka neznali. Simeonova první slova byla velmi povzbudivá. Odrážel se v nich Boží pohled ke konečnému cíli, ke konečnému výsledku Mesiášova díla. Pak se ale ještě Simeon obrátil s krátkým poselstvím přímo k Marii. To slovo bylo pro Marii jistě velmi důležité, protože ji mohlo podržet ve chvílích, kdy se o ni budou pokoušet pochybnosti. Bůh jí skrze Simeona řekl, že spasení se neuskuteční bez konfliktu. Bylo jí též jasně naznačeno, že spasení se neuskuteční bez utrpení. Ne všichni Ježíše jako Mesiáše přijmou. Mnozí v Ježíše uvěří, přijmou odpuštění hříchů – povstanou. Mnozí se ale také zatvrdí a Ježíše odmítnou – padnou. A Ježíš bude znamením, proti kterému se budou vzpírat. To platí jistě zejména o Ježíši jako o ukřižovaném. Ukřižovaný Ježíš je totiž výmluvným znamením toho, jak na tom my lidé před Bohem jsme. Zasluhujeme smrt. Simeon Marii řekl i to, že její vlastní duši pronikne meč. To se nepochybně stalo, když viděla svého prvorozeného syna viset na kříži mezi dvěma zločinci.

I my potřebujeme tento střízlivý pohled. Je krásné uvěřit v Pána Ježíše. Musíme ale počítat s tím, že když budeme Kristu opravdu sloužit, lidé na nás budou reagovat jako na Krista. Jedny bude Kristus v nás přitahovat, druhé bude odpuzovat. Někteří mu uvěří jako my, jiní mu neuvěří. A pokud mluvili proti Pánu Ježíši, budou mluvit i proti nám. Když se budou v našem životě uskutečňovat Boží věci, nebud'me tedy překvapeni tím, že i naši duši často jakoby pronikne meč. Stejně jako Marie máme ale jednu jistotu. A tou jistotou je, že Ježíš Kristus nakonec zvítězí.